

Sygn. akt VI K 823/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział VI Karny

składzie następującym:

Sędzia: SSR Daniel Jurkiewicz

Protokolant: Sekr. Sąd. Katarzyna Pawłowska

w obecności prokuratora ----

po rozpoznaniu w dniu 23.11.2016 r. i 16.01.2017 r. i 05.02.2018 roku w P.
na posiedzeniu i rozprawie

sprawy karnej **S. T.**

ur. (...) w P.,

syna J. i R. z domu K.

z oskarżenia prywatnego M. P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 stycznia 2014r. w P. przy ul. (...) około godziny 23 spowodował u M. P. obrażenia ciała w postaci sińca i obrzęku w okolicy podoczodołowej lewej, rany w okolicy ciemieniowej lewej, obrzęku z sińcem w okolicy lewej połowy twarzy, okolice czołową skroniową, jarzmową i żuchwową, otarcie naskórka po stronie lewej przy czym obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała poniżej 7 dni w ten sposób, że uderzał go pięścią w okolice głowy i twarzy oraz metalową rurką

tj. o przestępstwo z art. 157 §2 kk

1. Uznaje oskarżonego **S. T.** za winnego tego, że w dniu 23 stycznia 2014r. w P. przy ul. (...) około godziny 23 spowodował

u M. P. obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzoczaszki, sińca w okolicy podoczodołowej lewej, dwóch ran z cechami gojenia w okolicy ciemieniowej oraz potylicznej lewej czym naruszył czynności narządu jego ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni, w ten sposób, że uderzał go pięścią w okolice głowy i twarzy, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 kk, a na podstawie art. 59 kk odstępuje od wymierzenia mu kary.

2. Na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek uiszczenia nawiazki na rzecz oskarżyciela prywatnego M. P. w kwocie 1500 (tysiąc pięćset) zł.

3. Na podstawie art. 628 pkt 1 kpk i § 14 ust. 2 pkt 1 w zw. z ust. 7, § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.02r. w sprawie opłaty za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002.163.1348 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego M. P. kwotę 1380 zł, tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu.

/-/ SSR Daniel Jurkiewicz

UZASADNIENIE

Oskarżyciel prywatny (pokrzywdzony) M. P. oraz oskarżony S. T. byli sąsiadami i zamieszkiwali w P. przy ul. (...). Pokrzywdzony wraz z oskarżonym znali się od dłuższego czasu i utrzymywali kontakty towarzyskie. Ich relacje zaczęły się psuć, kiedy S. T. odwiózł dziewczynę pokrzywdzonego K. Ł. do L.. Od tego czasu między stronami zaczęła się konflikt. Konflikt dotyczył również braku zwrotu pożyczki przez oskarżonego oskarżycielowi.

W dniu 23 stycznia 2014 r. ok. godz. 22:30 oskarżony wraz ze swoją partnerką L. P. (1) wrócił po pracy do domu. L. P. (1) udała się do domu, a oskarżony S. T. zaparkował swój pojazd marki F. (...) przed blokiem na ul. (...). Oskarżony podszedł do drzwi wejściowych bloku i zadzwonił domofonem do mieszkania. Kiedy czekał na otwarcie drzwi oskarżyciel M. P., który wracał do swojego mieszkania, rzucił w niego lewarkiem samochodowym o długości 30-40 cm, który uderzył go w plecy. Oskarżony był wtedy ubrany w grubą kurtkę i nie odczuł mocno uderzenia. W momencie kiedy S. T. zaczął się obracać pokrzywdzony uderzył go trzykrotnie w głowę metalową rurką i psiknął gazem pieprzowym w twarz. Oskarżony chwycił pokrzywdzonego, przerzucił przez bark na trawę. M. P. uderzył głową znajdujący się w trawie o wąż studzienki kanalizacyjnej. Oskarżony usiadł na brzuch pokrzywdzonego i zaczęli się szarpać. Oskarżony uderzył kilka razy w twarz i głowę M. P. i zaczął wołać swojego syna, aby ten zadzwonił na policję. Syn zwołał swoją matkę L. P. (1), która przez okno zobaczyła, jak oskarżony siedzi na pokrzywdzonym. L. P. (1) zeszła na dwór do oskarżonego. Świadcami tego zdarzenia byli sąsiedzi oskarżonego D. D. (1), który widział całe zajście z okna swojego mieszkania oraz M. S., który z okna na klatce schodowej widział jak oskarżony siedzi na pokrzywdzonym.

Po pewnym czasie przyjechała policja z Komisariatu Policji G. w osobie sierż. A. O. wraz z sierż. Sztab. T. J. (1), którzy rozpytali obecnych i wezwali karetkę. Po przyjeździe karetki pogotowania M. P. został przewieziony do szpitala (...) w P., gdzie został przebadany, a następnie z uwagi na wyczuwalną woń alkoholu przebadano go alkometrem, który wykazał u pokrzywdzonego 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. S. T. wraz z policjantami udał się do komisariatu celem złożenia zawiadomienia.

W wyniku tego zdarzenia u pokrzywdzonego M. P. stwierdzono stłuczenie twarzoczaszki, siniec w okolicy podoczodołowej lewej, dwie rany z cechami gojenia w okolicy ciemieniowej oraz potylicznej lewej. Obrażenia doznane przez pokrzywdzonego naruszały czynności narządów ciała na czas nie dłuższy aniżeli 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.

Oskarżony S. T. na 43 lata, jest kawalerem, z wykształcenia jest tapicerem samochodowym, na utrzymaniu ma syna i konkubinę. Oskarżony pracuje i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 2.300 zł brutto. Oskarżony w przeszłości nie był karany

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: w większości wyjaśnień oskarżonego S. T. (k. 379-379v w zw. z k.35-36), częściowo zeznań świadka M. P. (k. 379v-380v w zw. 37-39 oraz 7-8, 24-25 akt 2 Ds. 671/14), częściowo zeznań K. Ł. (k. 381-381v w zw. z k. 55-56), z zeznań świadka A. O. (k. 381 w zw. z k. 54-55 oraz k. 6 akt 2Ds 671/14, , R. H. (k. 381v -382 w zw. z k.67-68), L. P. (1) (k. 382-382v w zw. z k. 67-70), T. J. (2) (k. 382 w zw. z k. 68-69), M. S. (k. 382v383 w zw. z k. 83-84 oraz k. 22-23 akt 2 Ds. 671/14)D. D. (1) (k. 380v381 w zw. z k. 39-40 oraz 17-18 akt 2 Ds. 671/14) oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i ujawnionych na rozprawie głównej, a w szczególności: karty informacyjnej M. P. (k. 2- 3), wyniku badań CT (k. 4), karty karnej (k. 24, 48, 125, 154, 357), zdjęć (k. 29, 129), karty leczenia z (...). (k. 31-33) z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy 2 Ds. 671/14: notatki urzędowej (k. 3), z szkicu sytuacyjnego (k.29), oraz z opinii z (...) Zakładu Medycyny Sądowej z dnia 15.11.2017 r. (k. 326-328), z opinii z (...) medycznego im K. M. w P. (k. 10, 32-34 akta 2 Ds. 671/14).

Oskarżony S. T. przesłuchany w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i składał wyjaśnienia. W toku postępowania oskarżony wyjaśnił, iż w dniu 23 stycznia 2014 r. wraz ze swoją konkubiną zaparkował samochód przed blokiem na ul. (...). L. P. (1) poszła do mieszkania, natomiast on zamykał samochód, wchodząc do bloku został przez M. P. rzucony lewarkiem w kręgosłup, z uwagi na grubą kurtkę zimową uderzenie to nie było mocne, następnie został uderzony trzy razy w głowę metalową rurką, a gdy się obracał został mu pryśnięty

w twarz gaz pieprzowy. Wtedy pokrzywdzonego złapał za kurtkę i rzucił przez bark na trawę, a następnie usiadł na mim i kilka razy uderzył M. P., które były spowodowane samoobroną. W swoich wyjaśnieniach oskarżony wyjaśnił, że zaczął krzyczeć do syna aby ten zadzwonił na policję. Oskarżony wyjaśnił, że wcześniej kilka razy został już uderzony w głowę przez pokrzywdzonego. Oskarżony swoje wyjaśnienia podtrzymał na rozprawie głównej w dniu 05.02.2018 r.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego S. T. w zdecydowanej większości zasługują na wiarę albowiem jego wyjaśnienia przez cały czas trwania postępowania były spójne, logiczne i zgodne z zeznaniami świadka D. D. (1) oraz M. S.. Sąd jedynie nie znalazł podstaw do potwierdzenia wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim twierdził on, iż uderzył oskarżyciela siedząc na nim w samoobronie lub nieświadomie gdyż już wówczas oskarżyciel nie zadawał mu żadnych ciosów.

Sąd tym samym częściowo dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego M. P. Sąd dał wiarę tym zeznaniom złożonym na okoliczność tego, iż pokrzywdzony użył wobec oskarżonego gazu pieprzowego, a S. T. przewrócił go, usiadł na mim i kilka razy uderzył w twarz. W ocenie Sądu za wiarygodne uznać należy zeznania M. P. na okoliczność tego, iż pomiędzy nim, a oskarżonym istnieje konflikt albowiem tej treści zeznania znalazły odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym w szczególności z zeznań przesłuchanych świadków D. D. (1), K. Ł., L. P. (2) czy też z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego S. T.. Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom pokrzywdzonego złożonym na okoliczność tego, iż został zaatakowany przez oskarżonego bez powodu albowiem jego zeznania pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka D. D. (1), który słyszał podjeżdżające auto oskarżonego, a następnie usłyszał huk i widział że pokrzywdzony bije rurką oskarżonego i pryska mu w oczy gazem pieprzowym.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. D. (1) i M. S. albowiem ich zeznania były spójne, logiczne i korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonego S. T.. Jeśli chodzi o zeznania D. D. (1) to mają one znaczenia dla ustalenia początkowego etapu zdarzenia. D. D. (1) w swoich zeznaniach podał, że przez okno widział jak pokrzywdzony uderzał metalową rurką S. T. a następnie, gdy ten się obrócił prysnął mu gazem pieprzowym w twarz w wyniku czego S. T. przewrócił M. P. na trawę i usiadł na nim. Natomiast jeśli chodzi o zeznania M. S. to świadek ten co prawda nie widział początkowego etapu zdarzenia, jednak zeznał, że widział jak oskarżony siedział na pokrzywdzonym i powstrzymywał go. Natomiast jego zeznania korelują z zeznaniami świadka D. D. (1), L. P. (3) jak i z wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżonego S. T.. Co istotne nie można odmówić wiary zeznaniom świadka D. D. (1) tylko z uwagi na okoliczność, iż koleguje się on z oskarżonym gdyż z drugiej strony zna również oskarżyciela. Co wreszcie obaj świadkowie dokładnie doprecyzowali na zdjęciu miejsce z którego obserwowali zdarzenie.

Sąd nie znalazł podstaw aby z urzędu kwestionować wiarygodność zeznań świadka A. O. – funkcjonariusza policji. Świadek w swoich zeznaniach potwierdził, iż w dniu 23.01.2014 r. na ul. (...) miała miejsce interwencja policji, że zgłaszającym się okazał się S. T.. który oświadczył, że wchodząc do klatki schodowej został rzucony w plecy lewarkiem samochodowym a następnie uderzony w głowę i psiknięty gazem w wyniku czego przewrócił pokrzywdzonego i usiadł na nim. Zeznania świadka A. O. miały drugorzędne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego zdarzenia z dnia 23.01.2014 r. albowiem nie był on naocznym świadkiem zaistniałego zdarzenia, a jego przebieg został mu przedstawiony przez oskarżonego. Istotne jednak jest w tym, iż oskarżony już w pierwszej chwili po zdarzeniu podał do notatki urzędowej taki właśnie przebieg zdarzenia policjantowi i trudno zakładać aby tuż po zdarzeniu wymyślił całą historię odmiennie niż ona wyglądała. Mało tego niezwłocznie udał się na policję celem złożenia zawiadomienia. Skoro zaś sam byłby wyłącznym sprawcą jak opisuje to oskarżyciel trudno zakładać aby inicjował niekorzystne dla siebie postępowanie.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków R. H. i T. J. (2) albowiem ich zeznania przez cały czas postępowania były zgodne i logiczne. Świadczy o tym co prawda nie widzieli zdarzenia albowiem R. H. o przebiegu zdarzenia dowiedział się od oskarżonego, a T. J. (2) widział tylko, że w dniu 23.01.2014 r. przyjazd karetki pogotowia, jednak świadkowie ci zgodnie zeznali, że pokrzywdzony M. P. jest konfliktowy i prowokuje oskarżonego. Zeznania tych świadków miały tylko znaczenie na okoliczność istniejącego konfliktu między oskarżycielem a oskarżonym.

Sąd z dużą ostrożnością poszedł do zeznań świadka L. P. (1) albowiem jest ona osoba najbliższą dla oskarżonego i ma interes w składaniu zeznań korzystnych dla niego. Jednakże nie budziły wątpliwości zeznania tego świadka złożone na okoliczność, iż w dniu 23.01.2014 r. wspólnie z oskarżonym wracała do domu z pracy, kiedy oskarżony zamykał samochód ona podeszła do mieszkania, a będąc w mieszkaniu została zaalarmowana przez swojego syna, który słyszał jak oskarżony krzyczy do niego aby wezwać policję.

Sąd w części dał wiary zeznaniom świadka K. Ł.. Sąd dał wiary jedynie zeznaniom świadka na okoliczność podłoża konfliktu stron. Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 23.01.2014 r. albowiem pozostają one z sprzeczności z zeznaniami świadka D. D. (1). Jak wynika z jej zeznań nie była obecna podczas zdarzenia, nie mieszkała wtedy wspólnie z pokrzywdzonym, a o całym zdarzeniu dowiedziała się później od pokrzywdzonego M. P.. Dodatkowo do zeznań tego świadka należy podchodzić ostrożnie gdyż jest ona osobą najbliższą – konkubiną M. P. i ma interes w składaniu zeznań korzystnych dla niego.

Sąd uznał w całości za wiarygodną opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej (...) w P. albowiem opinie te były spójna, logiczne i udzielały jednoznacznych odpowiedzi na stawiane pytania. Jak wynika z opinii (...) w P. z dnia 24.01.2014r w wyniku tego zdarzenia u pokrzywdzonego M. P. stwierdzono stłuczenie twarzoczaszki, siniec w okolicy podoczodołowej lewej, dwie rany z cechami gojenia w okolicy ciemieniowej oraz potylicznej lewej. Obrażenia doznane przez pokrzywdzonego naruszały czynności narządów ciała na czas nie dłuższy aniżeli 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. Natomiast Jak wynika z opinii (...) w P. z dnia 10.06.2014 r. obrażenia w postaci rany w okolicy ciemieniowej oraz potylicznej lewej mogły powstać w mechanizmie biernej wskutek upadku i uderzenia głową o studzienkę kanalizacyjną., a uderzenia M. P. wyłącznie pięścią w twarz należy uznać za działania, które nie naraził pokrzywdzonego na nastąpienie sutku określonego w art. 156 § 1 kk. Podobnie w całości za wiarygodną Sąd uznał opinię (...) Zakładu Medycyny Sądowej z dnia 15.11.2017 r. albowiem opinia te były spójna, logiczna i udzielała jednoznacznych odpowiedzi na stawiane pytania dotyczące możliwości udziału oskarżyciela w rozprawie.

Przydatne dla niniejszej sprawy były również opisane wyżej dokumenty. Ich wartość dowodowa nie budzi żadnych wątpliwości, zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby i instytucje w sposób wnikliwy, jasny i pełny. Nadto w toku postępowania strony nie kwestionowały ich treści i autentyczności, jednocześnie Sąd z urzędu nie znalazł podstaw by dokonać odmiennej oceny materiału dowodowego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie i wyżej omówionego materiału dowodowego, Sąd uznał, iż oskarżony S. T. swym zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu z art. 157§ 2 kk

Odpowiedzialności karnej za czyn z art. 157 § 2 k.k. podlega ten, kto spowodował naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia innej osoby na czas poniżej 7 dni.

Analizując działanie oskarżonego od strony przedmiotowej stwierdzić należy, iż swoim zachowaniem polegającym na tym, w dniu 23 stycznia 2014 r. w P. przy ul. (...) około godziny 23:00 spowodował u M. P. obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzoczaszka, sińca w okolicy podoczodołowej lewej, dwóch ran z cechami gojenia w okolicy ciemieniowej oraz potylicznej lewej czym naruszył czynności narządu jego ciała na czas nie dłuższy aniżeli dni siedem, w ten sposób, ze uderzył go pięścią w okolice głowy i twarzy wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 k.k.

Natomiast analizując zachowanie oskarżonej od strony podmiotowej stwierdzić należy, że oskarżony działał w sposób umyślny gdyż przerzucił pokrzywdzonego przez swój bark na trawę a następnie siedząc na nim uderzył go pięścią w okolice głowy i twarzy. Zadając M. P. ciosy w głowę i twarz oskarżony swoją świadomością obejmował możliwość spowodowania uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego. Jak wynika z materiału dowodowego oskarżony działał co najmniej z zamiarem ewentualnym, gdyż przewidując taką możliwość godził się na spowodowanie uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego. Należy bowiem pamiętać, iż jego zachowanie było spowodowane zachowaniem M. P., który go zaatakował. Jak wynika z zeznań świadka D. D. (2) to pokrzywdzony w pierwszej fazie zdarzenia rzucił lewarkiem

w oskarżonego a następnie uderzył go metalową rurką. Z chwilą jednak gdy oskarżyciel leżał już na ziemi a oskarżony na nim i zadawał mu ciosy nie może być mowy o działaniu w obronie koniecznej.

W konsekwencji uznając oskarżonego za winnego czynu z art. 157 § 2 kk Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 59 kk odstąpił od wymierzenia mu kary.

Art. 59 kk stanowi, że jeśli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat albo karą łagodniejszego rodzaju i społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli orzeka jednocześnie środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, a cele kary zostaną w ten sposób spełnione. Odstąpienie od wymierzenia kary ma charakter fakultatywny, a przesłanki warunkujące możliwość skorzystania od wymierzenia kary muszą wystąpić kumulatywnie.

Przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu należy brać pod uwagę takie elementy jak rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia (art. 115 § 2 kk). W zamkniętym katalogu kryteriów właściwych do oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, zawartym w art. 115 § 2 k.k., dominują okoliczności z zakresu strony przedmiotowej, gdyż znajdują się tam tylko dwie przesłanki strony podmiotowej (postać zamiaru i motywacja sprawcy), natomiast nie zostały uwzględnione okoliczności związane z samym podmiotem czynu, takie jak: jego wiek, opinia, właściwości i warunki osobiste, które wpływają tylko na wymiar kary (postanowienie SN z 25 czerwca 2008 r., V KK 1/08, OSNKW 2008, nr 9, poz. 75).

O hierarchii dóbr chronionych możemy wywnioskować z systematyki części szczególnej kodeksu karnego oraz z rodzaju i wysokości sanacji grożącej za popełnienie danego czynu. Najważniejszym dobrem jest życie i zdrowie człowieka. O charakterze dobra decydują różne cechy, a także rodzaj powstałej szkody. Przy uwzględnieniu rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody uwzględnia się wysokość szkody majątkowej i niemajątkowej. Szkodę należy rozumieć jako pojęcie cywilistyczne, w którym mieści się również pojęcie krzywdy. Przy ocenie rozmiaru wyrządzonej szkody Sąd bierze pod uwagę dolegliwość cierpienia fizycznych i psychicznych zadane przez oskarżonego pokrzywdzonemu. Przy określeniu sposobu i okoliczności popełnienia czynu uwzględnia się zarówno okoliczność o charakterze przedmiotowym, które dotyczą czynu a także o charakterze podmiotowym, które dotyczą sprawcy. Okolicznościami związanymi z czynem są np. zachowanie brutalne, okrutne, użycie niebezpiecznego narzędzia spowodowanie dużej ilości obrażeń. Okolicznościami związanymi ze sprawcą może zaliczyć jego wiek, cechy, właściwości afekt, stan nietrzeźwości. Ustalając wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków bierze się pod uwagę ciężące na sprawcy obowiązki prawne, które wynikają nie tylko z przepisów prawa karnego ale także z innych gałęzi prawa jak np. kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Postać zamiaru natomiast odnosi się do umyślności. Dokonując jego oceny, należy przyjmować wyższy stopień społecznej szkodliwości przy zamiarze bezpośrednim niż przy zamiarze ewentualnym. Pojęcie motywacji odnosi się do motywu zachowania sprawcy. Ten sam motyw w zależności od okoliczności może zostać oceniony jako przemawiający na korzyść sprawcy, który będzie zmniejszać stopień szkodliwości społecznej lub też będzie wpływał na jego podwyższenie.

Przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy uwzględnić całokształt okoliczności wskazanych w art. 115 § 2 k.k., ponieważ żadna z nich nie może mieć decydującego znaczenia przy określaniu stopnia tej szkodliwości (postanowienie SN z 3 września 2008 r., II KK 50/08, Prok. i Pr.-wkl. 2009, nr 2, poz. 3).

Przekładając te rozważania na grunt omawianej sprawy stopień szkodliwości społecznej czynu popełnionego przez oskarżonego zdaniem Sądu nie jest znaczący z uwagi na rodzaj odniesionych przez poszkodowanego obrażeń, motyw i działanie sprawcy. Powstałe w wyniku zdarzenia obrażenia u pokrzywdzonego utrzymywały się przez okres krótszy niż 7 dni, oskarżony ataku na pokrzywdzonego nie planował i był on odpowiedzialny oskarżonego na atak ze strony pokrzywdzonego. Stąd więc swoista była motywacja i postać działania oskarżonego, która przemawiała za odstąpieniem od wymierzenia kary.

W punkcie drugim wyroku w związku ze złożonym wnioskiem o zadośćuczynienie oskarżyciela prywatnego na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego nawiązkę za doznaną krzywdę nawiazki w kwocie 1500 złotych. Orzeczone w w/w zakresie obowiązek pozostaje adekwatny do rozmiary cierpień moralnych oskarżyciela prywatnego. Jednocześnie tak ukształtowana kwota pozostaje w zgodzie z obowiązującą w polskim porządku prawnym zasadą umiarkowanego zadośćuczynienia i nie doprowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia pokrzywdzonego. W ocenie Sądu wnioskowana przez pokrzywdzonego kwota 5.000 zł była zbyt wygórowana.

W punkcie trzecim wyroku Sąd na podstawie art. 628 pkt 1 kpk i § 14 ust. 2 pkt 1 w zw. z ust. 7, § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.02r. w sprawie opłaty za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002.163.1348 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego M. P. kwotę 1380 zł, tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu. Na zasądzoną kwotę składa się stawka minimalna wynagrodzenia pełnomocnika oskarżyciela za przeprowadzone dwa postępowanie pierwszoinstancyjne z uwzględnieniem ilości rozpraw (360 zł + 0,2x3x360 zł =576 za poprzednie postępowanie oraz 360 zł + 0,2 x 2x360 zł=504 za aktualne postępowanie) powiększona o zwrot zryczałtowanych kosztów postępowania z oskarżenia prywatnego w kwocie 300 zł.

/-/ SSR Daniel Jurkiewicz